

Joaquim Carbó, l'heroi bondadós

No sabem la sort que tenim de tenir un escriptor i un ciutadà com Joaquim Carbó, que als seus 87 anys segueix intel·lectualment actiu. Algú que, des de la discreció, des de l'estimació, s'ha dedicat a crear sobre el paper un món de bones persones. La bondat està literàriament i socialment poc valorada. A molta gent li fa por, por de caure en el ridícul, en la ingenuïtat, en la simplicitat. La maldat, l'ambigüïtat moral o el cinisme són més còmodes, més postmoderns. Malpensar està més ben vist, fa més intel·ligent. Hi ha coses, revenges, que un no s'atreveria a executar, però que si les llegeix o les veu, pensa, doncs ben fet. El perdó, en canvi, té una grandesa poc atractiva, no és èpic, ens sembla que està tenyit de rendició. Els herois han de ser durs, potser generosos, però implacables.

Doncs bé, Joaquim Carbó és un heroi diferent: és amable, suau, bondadós, tolerant, amorós,

íntegre, exemplar, amistós... I ha sigut persistent en tots aquests valors i en la feina d'escriure i educar. Els seus personatges, esclar, són com ell. Són bona gent. Retrobar-los et dona una mena de pau interior, et reconcilia amb la humanitat, et facilita trobar un sentit a la vida sense complicar-te-la.

+ INFORMACIÓ

La novel·la més ambiciosa de Joaquim Carbó

Als homes i dones, els nens i nenes de Carbó, ara els podeu retrobar en el recull de contes *Quin joc més bèstia!* (Comanegra), una tria personal de l'autor de vint-i-cinc relats, una desena dels quals inèdits. Hi ha el que dona títol al volum o el que es titula, precisament, *La bona gent*, en el qual descobrim que tots portem a dins una bona persona encara que sovint ho vulguem dissimular. Costa tant negar l'ajut a algú que el necessita!

En un dels contes nous, *L'avi paleta i l'escopeta*, la no-violència radical fa acte de presència: un avi es planta davant del net: "Mai més no vull veure una arma a casa, encara que sigui de joguina". En un altre de nova creació, *El jutge*, també ressona l'actualitat a través de dites populars: "Més val sentència de metge que de jutge" o "Jutge que no té consciència, mai farà bona sentència". Es dirigeixi als adolescents o als adults, Carbó ens ancora en el nostre món, ens fa rumiar, ens fa somriure, ens fa avergonyir... Coneix bé la psicologia de les persones, especialment la infantil: sap descobrir la humanitat que batega rere aquell maldestre noi bellugadís que no n'encerta ni una o rere aquell altre, apàtic, que exaspera els pares.

+ INFORMACIÓ

Joaquim Carbó i Josep Vallverdú, dos clàssics cara a cara

He trobat especialment original *El pescador pescat*, també inèdit, amb un toc final de literatura fantàstica. I acabo amb l'últim, *Quin joc més bèstia!*, per destacar-ne l'autoironia final: "I llavors, el pare, que en el fons era un mestretites, li va fer una reflexió al fill que potser no calia fer..." Sí, a vegades no cal reblar el clau de la bondat. Però, sisplau, que no ens

avergonyeixi.